

## Arrest

nr. 159 206 van 22 december 2015  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 22 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*“A. Feitenrelaas*

*U verklaart een Oekraïens staatsburger te zijn van Oekraïense origine, afkomstig uit Odesa, Oekraïne. U verhuisde in 2008 naar Odesa voor uw studies en bleef er nadien wonen. Op 2 mei 2014 was u met uw partner, met wie u samenwoonde, aan het wandelen in het centrum van de stad toen jullie lawaai, geroep en schoten hoorden. Jullie gingen richting Grieks Plein (Hretska Ploshcha) om te kijken wat er aan de hand was. Onderweg, in de buurt van Derybasivska Straat, zagen jullie een zwaargewonde man op straat liggen. U en uw vriend droegen hem naar een taxistandplaats. Eén taxichauffeur was bereid*

jullie naar een nabijgelegen ziekenhuis te brengen. Op vraag van een arts bleven jullie in het ziekenhuis om een verklaring af te leggen tegenover de politie. Nadat een agent jullie persoonlijke gegevens, contactgegevens en verklaring had genoteerd, gingen jullie naar huis. Op 6 mei voerde de politie een huiszoeking uit in jullie appartement. Ze namen materiaal waarmee videopnames gemaakt kunnen worden of waarop opnames bewaard kunnen worden – gsm's, een laptop en twee usb-sticks – in beslag. Voor ze vertrokken zeiden de agenten jullie nog dat de man die jullie vier dagen eerder naar het ziekenhuis hadden gebracht, nadien overleden was. Op 12 mei kwam uw partner niet thuis na zijn werk. De volgende dag begon u rond te bellen naar ziekenhuizen, mortuaria en politiekantoren maar zonder succes. Op 14 mei stonden twee agenten u na uw werk thuis op te wachten. Ze bevalen u om mee te komen naar het politiekantoor. Daar werd u naar een onderzoeker gebracht. Hij toonde u een opname waarop te zien was hoe u en uw vriend de liefde bedreven. Daarna toonde hij u de verklaring van uw partner, waarin die bekende dat hij samen met u had deelgenomen aan de betoging gericht tegen de gebeurtenissen op Maidan en de (nieuwe) regering in Kiev die had plaatsgevonden op het Grieks Plein. Vervolgens gaf hij ook een brief van uw vriend, gericht aan u, af waarin stond dat hij de mishandelingen niet meer aangekund had en daarom deze (valse) verklaringen had afgelegd. Toen u volhield dat jullie niet hadden deelgenomen aan deze manifestatie, dreigde de onderzoeker ermee dat u hetzelfde lot zou ondergaan als uw vriend indien u niet zou bekennen. Hij schopte hard tegen uw been en dwong u een document te ondertekenen waarvan u de inhoud niet kende. Nadat u nog een uitreisverbod had getekend, mocht u vertrekken. Nadat u terug thuis was, belde u onmiddellijk uw moeder op en legde haar de situatie uit. De volgende dag kwamen zij en uw broer naar u. Uw familie was tot dan toe niet op de hoogte geweest van uw homoseksuele geaardheid en uw vader had bij het horen van dit nieuws gezegd dat hij u niet langer erkende als zijn zoon. Uw broer ging bij de politie informeren en vertelde u dat er ernstige beschuldigingen tegen u geuit waren – deelname aan de manifestatie en verspreiding van pornografisch materiaal – en dat u tot acht jaar cel riskeerde. U vertrok onmiddellijk naar een dorp in de buurt van Mogilev Podolsk genaamd Nemiya, waar u onderdook bij de achternicht van een vriendin van uw moeder. Daar verbleef u tot 20 september 2014. Die avond kwam uw moeder langs en vertelde u dat u het land zou verlaten. U reisde clandestien aan boord van een vrachtwagen naar België, waar u aankwam op 22 september 2014 en dezelfde dag nog asiel aanvraagde.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw binnenlands paspoort, uw rijbewijs en drie diploma's.

#### B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten nadat u problemen zou hebben gekend met de autoriteiten in Odesa. Uit uw verklaringen dient afgeleid te worden dat deze het gevolg waren van feiten die plaats hadden gevonden op 2 mei 2014, toen er ernstige onrusten waren tussen voorstanders van een verenigd Oekraïne en voorstanders van afscheiding. (CGVS d.d.04/06/2015, p.8) Die dag hadden u en uw partner een gewonde man naar het ziekenhuis gebracht, waar de politie jullie gegevens had genoteerd. (CGVS, p.8) Zonder verdere aanleiding werd er op 6 mei 2014 een huiszoeking uitgevoerd in jullie woning, waarbij o.a. jullie gsm's in beslag werden genomen. (CGVS, p.11) Later werd uw partner opgepakt en gedwongen om te bekennen dat jullie hadden deelgenomen aan de pro-afscheidingsmanifestatie op het Grieks Plein. Daarop werd u door de politie gedwongen om gelijkaardige bekentenissen af te leggen. (CGVS, p.13-14) Later vernam u via uw broer dat u effectief beschuldigd werd van deelname aan deze manifestatie, en bovendien ook van verspreiding van pornografisch materiaal omdat op de gsm van uw vriend, die in beslag was genomen bij de huiszoeking, een opname was gevonden waarin jullie de liefde bedreven. (CGVS, p.17) Bij een eventuele terugkeer vreest u vervolgd te worden op basis van een onwettige strafzaak, en mishandeld te worden zoals uw partner. (CGVS, p.7)

Omwille van de onderstaande redenen dient er evenwel besloten te worden dat u er niet in slaagt de door u ingeroepen problemen aannemelijk te maken.

Er dient ten eerste vastgesteld te worden dat uw verklaringen op verschillende belangrijke punten zeer vaag of foutief waren en wijzen op een ernstig gebrek aan kennis van kernpunten van uw asielrelaas.

Zo bleek u aangaande de gebeurtenissen van 2 mei 2014 niet te kunnen zeggen waar precies u en uw partner de gewonde man hadden gevonden. U kon enkel zeggen dat het ongeveer vijf minuten te voet van het Grieks Plein was. U kon niet zeggen in welke straat, noch of er bekende gebouwen of winkels waren in de onmiddellijke omgeving van deze plaats. (CGVS, p.8-9) Dat u een dergelijk elementair gegeven niet kon geven is weinig aannemelijk te noemen, te meer daar u reeds sinds 2008 in Odesa woonde, de feiten zich in het centrum van de stad zouden hebben afgespeeld, het om uitzonderlijke feiten gaat, en u en uw partner het slachtoffer nog te voet naar een taxistandplaats zouden hebben gebracht.

Ten tweede verklaarde u dat u beschuldigd zou zijn van inbreuken op artikels 161 of 167 en 301 van de strafwet, volgens u respectievelijk voor uw deelname aan de (pro-Russische) manifestatie voor

afscheiding – u stelde dat artikel 161 gebruikt wordt als men “iets doet dat tegen de regering is” – en voor het verspreiden van pornografisch materiaal. (CGVS, p.8, 10, 13) Niet enkel is het hoogst opmerkelijk te noemen dat u als jurist niet met zekerheid zou kunnen zeggen op basis van welk(e) artikel(s) u precies vervolgd wordt – zeker gezien het grote verschil in inhoud tussen vooral artikels 161 en 167 (infra) – én uw omschrijving van het gebruik van artikel 161 zeer vaag is, uw verklaringen vallen ook niet te rijmen met informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Uit deze informatie blijkt dat artikels 161, 167 en 301 respectievelijk handelen over de schending van de gelijkheid van alle burgers op basis van ras, nationaliteit of religieuze overtuiging; misbruiken van de rechten als voogd; en de invoer, aanmaak, verkoop of verspreiding van pornografisch materiaal. Uit de voormelde informatie – meer bepaald het rapport aangaande de mensenrechtensituatie in Oekraïne van 15 juni 2014 van de VN mensenrechtencommissaris – blijkt echter dat de personen die aangehouden of onder huisarrest geplaatst werden in verband met de onrusten van 2 mei niet op basis van artikels 161, 167 of 301 werden vervolgd maar wel op basis van artikels 115/1 (moord), 194/2 (intentionele vernieling van eigendom), 294/2 (oproer), 296 (hooliganisme), 341/2 (innemen van overheidsgebouwen), 345 (bedreigingen of geweld tegen ordehandhavers), 365 (machtsmisbruik) en 367 (plichtsverzuim). Gelet hierop is het weinig aannemelijk dat de beschuldigingen tegen u omwille van uw vermeende deelname aan de manifestatie voor afscheiding gebaseerd zouden zijn op een ander artikel uit de strafwet.

Voorts dient vastgesteld te worden dat u evenmin op de hoogte bleek te zijn van de nasleep van de gebeurtenissen in Odesa en de manier waarop de autoriteiten omgegaan zijn met deze feiten. Gevraagd of er reeds mensen veroordeeld waren voor hun deelname aan de “pro-Russische” manifestatie, moest u het antwoord schuldig blijven. Meer nog, u stelde zich hierover niet verder te hebben geïnformeerd. U verklaarde dat er “een onderzoek gevoerd wordt” maar u kon niet zeggen naar welke feiten, behalve dat er “verschillende incidenten geweest [waren] tussen pro-Russische en pro-Oekraïense manifestanten”. U kon verder evenmin zeggen of er voor de onrusten van 2 mei in het algemeen al personen veroordeeld waren. (CGVS, p.16) Een dergelijke onwetendheid aangaande de verdere ontwikkelingen betreffende de vervolging van personen die betrokken waren bij de onrusten is bezwaarlijk te rijmen met de door u verklaarde vrees. Immers, de vervolging van reeds gearresteerde betrokkenen vormt een belangrijke aanwijzing over het risico dat u persoonlijk zou kunnen lopen, aangezien u eveneens van deelname aan de “pro-Russische” manifestatie zou zijn beschuldigd. Dat u hier zelfs niet verder naar geïnformeerd zou hebben, getuigt van een ernstig gebrek aan interesse in de vermeende vervolgingsproblematiek. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt bovendien dat in november 2014 een eerste rechtszaak begon tegen 21 pro-federaliseringsactivisten voor hun betrokkenheid bij de onrusten in het stadscentrum van Odesa. Indien u werkelijk het nieuws uit Oekraïne zou volgen, zoals u beweert (CGVS, p.20), is het niet aannemelijk te noemen dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn.

Verder bleek u niet te weten of de autoriteiten nog getracht hebben u te vinden nadat u Odesa ondanks een verbod om de stad te verlaten (CGVS, p.17) toch ontvlucht was. Gevraagd of de autoriteiten u nog waren komen zoeken in de periode dat u ondergedoken zat, stelde u dit niet te weten. (CGVS, p.18) Ondanks het feit dat u ondergedoken zou zijn bij een vrouw die contact had met uw moeder (CGVS, p.18), zou u haar nooit hebben gevraagd om hierover vragen te stellen aan uw moeder. Zelfs toen u uw moeder terugzag op de dag van uw vertrek, zou u nagelaten hebben om haar vragen te stellen. (CGVS, p.18) U hebt bovendien ook niet getracht om u te laten bijstaan door een advocaat om via deze weg op de hoogte te blijven van de stappen die de autoriteiten tegen u genomen hadden. (CGVS, p.19) Gezien u verbleef bij een kennis van uw moeder die met haar in contact stond, mag aangenomen worden dat u wel degelijk in de mogelijkheid was om de hulp van een advocaat in te roepen. Uw verklaring hiervoor - u zou hebben gedacht dat het weinig nut had omdat u reeds documenten getekend had (CGVS, p.19) - overtuigt geenszins. Immers, u was onwettig behandeld door de politie en had documenten ondertekend waarvan u niet wist wat er in stond. Zowel bij het vervolg van een strafrechtelijke procedure tegen u als bij eventuele stappen tegen uw onwettige behandeling had een advocaat u kunnen bijstaan. Tevens dient vastgesteld te worden dat u geen pogingen hebt ondernomen om vanuit de relatieve veiligheid van België het contact met uw familie te herstellen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het weinig overtuigend is dat een persoon met uw achtergrond (jong, hoogopgeleid, afkomstig uit een moderne stad als Odesa) geen gebruik zou (kunnen) maken van moderne, elektronische communicatiemiddelen zoals e-mail of sociale netwerken om contact te leggen met familieleden of kennissen in Oekraïne. (CGVS, p.21) Dat u persoonlijke contacten verkoos (CGVS, p.21) biedt geen afdoende verklaring voor de vaststelling dat u in de uitzonderlijke omstandigheden waarin u zich nu bevindt – als asielzoeker in België, ver van familie en vrienden, naar eigen zeggen gevlucht voor onrechtmatige vervolging door de autoriteiten – dergelijke middelen niet zou trachten aan te wenden om op de hoogte te blijven van de uw vermeende problemen in Oekraïne. Daarenboven hebt u evenmin getracht om bv. door middel van brieven met uw familie of vrienden in contact te komen. Hiervoor kon u geen verklaring bieden.

(CGVS, p.21) De vastgestelde onwetendheid over een cruciaal element als de vraag of er in de maanden dat u ondergedoken zou zijn nog naar u gezocht werd door de ordediensten, alsook het gebrek aan initiatief in uw hoofde om zich verder te informeren is geenszins geloofwaardig te noemen indien de door u voorgehouden problemen werkelijk gebeurd zouden zijn.

In het verlengde hiervan dient nog vastgesteld te worden dat u evenmin op de hoogte bent van wat er na de arrestatie van uw partner met hem gebeurd is. (CGVS, p.19) Noch in de periode dat u was ondergedoken, noch vanuit België hebt u pogingen ondernomen om meer over zijn lot te weten te komen. Ter verklaring stelde u dat u hiertoe niet de mogelijkheden hebt. (CGVS, p.19-20) Ook dit overtuigt niet. Zoals eerder reeds vastgesteld is het geenszins aannemelijk dat u geen pogingen zou hebben ondernomen om via een advocaat u verder over uw zaak – en bij uitbreiding deze tegen uw partner, die ermee verbonden zou zijn geweest – te informeren. De onwetendheid over het lot van uw partner en het feit dat u hebt nagelaten u hierover te informeren zijn geenszins aannemelijk te noemen indien uw de vermeende problemen effectief gebeurd zouden zijn.

Ten tweede dient opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs levert van de door u verklaarde problemen. Nochtans kan verwacht worden dat dergelijke bewijzen aangebracht worden. Uit uw verklaringen blijkt dat er aan u een document in verband met een uitreisverbod zou zijn overhandigd door de politie op 14 mei 2014, nadat u gedwongen was geweest bekentenissen af te leggen. (CGVS, p.14, 16) U zou dit document op uw appartement hebben gelaten nadat u er vertrokken was. (CGVS, p.17) U biedt echter geen afdoende verklaring voor het niet voorleggen van dit document. U stelde dat u het niet meenam toen u “vluchtte” uit Odesa en dat het niet mogelijk was geweest om dit document later door uw moeder te laten meebrengen voor uw vertrek uit Oekraïne omdat u zeer snel was vertrokken. (CGVS, p.21) Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw vertrek uit Odesa bezwaarlijk als overhaast kan worden beschouwd. Immers, na uw vrijlating door de politie ging u eerst nog terug naar huis en de volgende dag besprak u de situatie nog met uw moeder en broer alvorens in te pakken en te vertrekken. (CGVS, p.17) Zelfs indien u op dat moment dit belangrijke document – nota bene het enige document met betrekking tot uw vermeende problemen dat u in uw bezit zou hebben gehad – niet zou hebben meegenomen, dient vastgesteld te worden dat u hierna nog ruim de tijd en gelegenheid hebt gehad om dit document alsnog in bezit te krijgen. U verbleef immers nog enkele maanden in Oekraïne, niet ver van de plaats waar uw ouders wonen, en zag uw moeder nog op de dag van uw vertrek. Zoals eerder reeds opgemerkt, is het geenszins aannemelijk te noemen dat u in deze periode zelfs geen contact zou hebben proberen leggen met uw familie. Daarenboven is er reeds geruime tijd verstreken sinds uw asielaanvraag in België, zodat u ook vanuit de relatieve veiligheid van het opvangland pogingen had kunnen ondernemen om stavingstukken in uw bezit te krijgen. Ook dit hebt u nagelaten (supra). Daarnaast is het niet aannemelijk te noemen dat u geen bewijs zou kunnen neerleggen van de vermeende huiszoeking die uitgevoerd zou zijn in de woning van u en uw partner op 6 mei 2014. U verklaarde dat de politie een huiszoekingsbevel toonde en een document opstelde in verband met de inbeslagname van bepaalde goederen. (CGVS, p.12) U bevestigde dat u hiervan wettelijk gezien een kopie had dienen te krijgen, hetgeen niet gebeurd zou zijn. (CGVS, p.13) Dat u, gezien uw opleiding als jurist, zelfs niet naar een kopie van dit document gevraagd zou hebben (CGVS, p.13), is niet aannemelijk te noemen. Dat het de agenten aan de nodige “beleefdheid” zou hebben ontbroken (CGVS, p.13), kan bezwaarlijk als afdoende verschoning beschouwd worden. Met uw achtergrond als jurist mag immers verwacht worden dat u het belang van dergelijk document kent en minstens erop aan zou dringen dat u de documenten waarop u recht had, zou ontvangen. Hiermee geconfronteerd, stelde u enkel dat het “allemaal zo snel” ging. (CGVS, p.13) Ook dit overtuigt geenszins. De huiszoeking duurde volgens u één à twee uur (CGVS, p.11) en iedereen moest de documenten tekenen (CGVS, p.12-13). Van een persoon met een juridische achtergrond mag verwacht worden dat hij in een dergelijke situatie de reflex heeft om een kopie te vragen van de documenten waarop hij recht heeft. De afwezigheid van de voormelde documenten terwijl deze verwacht zouden mogen worden indien de door u aangehaalde feiten werkelijk gebeurd zouden zijn, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten slotte dient nog vastgesteld te worden dat uw beschrijving van de gebeurtenissen van 2 mei 2014 in Odesa niet overeenkomt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. U stelde dat er op het Grieks Plein een demonstratie van voorstanders van afscheiding plaatsvond, waarna er clashes waren uitgebroken met Oekraïense voetbalsupporters. (CGVS, p.10-11) Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat de onrusten in Odesa op 2 mei 2014 anders ontstonden: voetbalfans en andere voorstanders van een verenigd Oekraïne hadden in de vroege namiddag een meeting gepland op het Sobornaya plein. Daar werden zij uitgedaagd door voorstanders van federalisering (afsplitsing). Niet lang daarna braken er gevechten uit die zich verspreidden naar verschillende plaatsen in de stad. Deze informatie spreekt niet van een ‘betoging’ van pro-federalisten en/of tegenstanders van het regime in Kiev die plaats vond op

het Grieks Plein. De vaststelling dat u geen correcte informatie kon geven over de precieze aanleiding van de onrusten in Odesa, ondanks het feit dat u achteraf informatie gelezen zou hebben op internet (CGVS, p.10), ondergraaft verder de aannemelijkheid van uw asielrelaas. Immers, indien u werkelijk beschuldigd zou zijn van deelname aan een vermeende "betoging" van voorstanders van afscheuring en/of uw betrokkenheid bij de gebeurtenissen op het Grieks Plein (CGVS, p.15), mag verwacht worden dat u accurate informatie kan geven over het verloop van deze gebeurtenissen.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u er geenszins in slaagt om de door u voorgehouden vervolgingsfeiten aannemelijk te maken.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat u uitdrukkelijk aangaf dat u enkel omwille van de vermeende problemen verbonden aan de onrusten van 2 mei 2014 in Odesa uw land van herkomst hebt verlaten. U stelde eveneens uitdrukkelijk dat u in Oekraïne geen problemen hebt gekend omwille van uw seksuele geaardheid. (CGVS, p.22)

Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Wat betreft de situatie van politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaatgeneraal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in de provincies Odessa (waar u de laatste jaren voor uw vertrek woonde) en Vinnytsia (waar u uw verblijfsregistratie had) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om de bovenstaande conclusies te wijzigen. Uw intern Oekraïens paspoort, uw rijbewijs en uw drie diploma's van hogere studies bevatten enkel gegevens aangaande uw persoon en academische carrière die door mij niet in twijfel getrokken worden. Zij bevatten echter geen informatie met betrekking tot uw asielrelaas.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van

de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. In verband met de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij aangaande de gebeurtenissen van 2 mei 2014 niet bleek te kunnen zeggen waar precies zij en haar partner de gewonde man hadden gevonden, stelt verzoekende partij dat zij pas sinds 2008 in Odesa woonde, “*een gigantische stad met duizenden straatjes, pleintjes, winkels enz.*”, waardoor het niet ernstig is om haar asielaanvraag in twijfel te trekken omdat zij niet exact kan aanduiden waar zij en haar partner zich precies bevonden. Bovendien was de situatie in Odesa op dat ogenblik bijzonder gespannen en waren verzoekende partij en haar partner een zwaargewond persoon aan het helpen, waardoor zij zich dan ook niet bezighielden met het onthouden van namen van straten of winkels.

2.2.4.2. De Raad acht het evenwel niet plausibel dat verzoekende partij, die reeds een zestal jaar in Odesa woonde, niet kon zeggen waar zij en haar partner precies de gewonde man hadden gevonden. Verzoekende partij wist noch in welke straat, noch of er bekende gebouwen of winkels in de onmiddellijke omgeving van deze plaats waren. Nochtans wist zij dan weer wel hoe zij van daaruit bij de taxistandplaats kon geraken (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 04/06/2015, p. 9). Gezien van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij Odesa kent daar zij hier reeds sinds 2008 woonde, kan de uitleg van verzoekende partij dat zij zich niet bezighield met het onthouden van namen van straten of winkels gelet op de gespannen situatie op dat moment, geenszins overtuigen. Het is allesbehalve aannemelijk dat verzoekende partij een elementair gegeven als de plaats waar zij en haar partner de gewonde man hadden gevonden, niet kon geven.

2.2.5.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat het niet enkel hoogst opmerkelijk is dat verzoekende partij als jurist niet met zekerheid kon zeggen op basis van welk(e) artikel(s) zij precies vervolgd wordt en haar omschrijving van het gebruik van artikel 161 zeer vaag is, maar dat ook haar verklaringen niet te rijmen vallen met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, benadrukt verzoekende partij vooreerst dat zij zelf nooit een oproeping heeft ontvangen aangaande de beschuldigingen tegen haar en dat het haar broer was die naar de politie is gegaan en de beschuldigingen tegen verzoekende partij vernomen heeft. Verzoekende partij is dan ook voortgegaan op hetgeen haar verteld werd door haar broer en heeft tijdens haar gehoor steeds aangegeven niet zeker te zijn of het nu artikel 161 of 167 van het strafwetboek was op basis waarvan zij werd beschuldigd. Voorts bemerkt zij dat zij ook als jurist onmogelijk alle artikels uit het hoofd kan kennen. Zij meent dat het haar niet verweten kan worden niet

alle details te kennen, gezien de stress die zij had tijdens haar gehoor en het feit dat het al meer dan een jaar geleden was dat zij dit vernomen had. Verder onderstreept verzoekende partij dat het artikel inzake het verspreiden van pornografisch materiaal (artikel 301) perfect overeenkomt met hetgeen zij hierover heeft verklaard tijdens haar gehoor. Ten slotte bemerkt verzoekende partij nog dat deze beschuldigingen ten aanzien van haar zeer kort na de manifestaties geuit werden, waardoor het dan ook mogelijk is dat deze feiten later, nadat de autoriteiten effectief overgegaan zijn tot het vervolgen van manifestanten, nog geherkwalificeerd werden naar de artikelen die door verwerende partij worden aangehaald.

2.2.5.2. De Raad bemerkt vooreerst dat van verzoekende partij geenszins verwacht wordt dat zij alle artikels uit het hoofd kent, noch dat zij alle details kent. Wel kan van haar verwacht worden dat zij, temeer daar zij jurist is, de artikelen op basis waarvan zij beschuldigd zou worden en de inhoud ervan zou kennen. Gelet op het grote verschil tussen de artikelen 161 en 167 – zij handelen respectievelijk over schending van de gelijkheid van alle burgers op basis van ras, nationaliteit of religieuze overtuiging en over misbruiken van de rechten als voogd – is het dan ook ten zeerste opmerkelijk dat verzoekende partij niet met zekerheid kan zeggen of zij nu op basis van artikel 161 of artikel 167 vervolgd wordt (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 04/06/2015, p. 8, 10 en 13) en dat zij een dermate vage omschrijving geeft van de inhoud van artikel 161 (*“Dat is als je iets doet dat tegen de regering is”* (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 04/06/2015, p. 10). Het gegeven dat zij de beschuldigingen tegen haar van haar broer heeft vernomen, doet geen enkele afbreuk aan het feit dat uit haar verklaringen duidelijk blijkt dat verzoekende partij niet de moeite heeft genomen om de precieze inhoud van de artikelen waarvan zij (volgens haar broer) beschuldigd werd, na te gaan, hetgeen haar overigens meteen ook toegelaten zou hebben preciezer te weten op basis van welk artikel (161 of 167) zij beschuldigd werd gelet op de totaal verschillende inhoud van deze artikelen. Deze vaststelling wijst op een desinteresse aangaande de door haar beweerde beschuldigingen, hetgeen de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Het gegeven dat zij wel de inhoud van artikel 301 wist, doet geen enkele afbreuk aan voornoemde vaststelling.

Daarenboven doet het verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij dat haar verklaringen niet te rijmen vallen met de informatie die door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 3) en waaruit blijkt dat personen die aangehouden of onder huisarrest geplaatst werden in verband met de onlusten van 2 mei niet op basis van artikels 161, 167 of 301 werden vervolgd maar wel op basis van artikels 115/1 (moord), 194/2 (intentionele vernieling van eigendom), 294/2 (oproer), 296 (hooliganisme), 341/2 (innemen van overheidsgebouwen), 345 (bedreigingen of geweld tegen ordehandhavers), 365 (machtsmisbruik) en 367 (plichtsverzuim). De uitleg van verzoekende partij dat het mogelijk is dat de autoriteiten deze feiten later nog geherkwalificeerd hebben, betreft een blote bewering en kan dan ook niet overtuigen.

2.2.6.1. Betreffende de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij evenmin op de hoogte bleek te zijn van de nasleep van de gebeurtenissen in Odesa en de manier waarop de autoriteiten omgegaan zijn met deze feiten, acht verzoekende partij het niet ernstig dat van haar verwacht wordt op de hoogte te zijn van de stappen die de autoriteiten nog ondernomen hebben tegen de pro-Russische manifestanten, daar zij immers zelf geen manifestant is en nooit mee betoogd heeft. Het enige wat haar interesseerde, was wat er met haar vriend is gebeurd. Zij heeft geprobeerd hierover informatie te vinden via het internet, doch zonder enig resultaat. Evenmin kan van haar verwacht worden op de hoogte te zijn van het feit dat in november 2014 rechtszaken begonnen zijn tegen 21 pro-federaliseringsactivisten, daar zij zich op dat ogenblik niet meer in Oekraïne bevond.

2.2.6.2. De Raad bemerkt evenwel dat de nasleep van de gebeurtenissen van 2 mei in Odesa en de manier waarop de autoriteiten omgegaan zijn met deze feiten wel degelijk relevant zijn voor verzoekende partij, daar de vervolging van reeds gearresteerde betrokkenen een belangrijke aanwijzing vormt over het risico dat zij persoonlijk zou kunnen lopen daar zij immers eveneens van deelname aan de ‘pro-Russische’ manifestatie zou zijn beschuldigd. Dat zij zich hiernaar zelfs niet verder geïnformeerd heeft, getuigt dan ook van een ernstig gebrek aan interesse in de vermeende vervolgingsproblematiek. Waar verzoekende partij stelt dat van haar niet verwacht kan worden dat zij op de hoogte zou zijn van het feit dat in november 2014 rechtszaken begonnen zijn tegen 21 pro-federaliseringsactivisten daar zij zich toen niet meer in Oekraïne bevond, wijst de Raad er echter op dat door verzoekende partij zelf tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal werd aangegeven dat zij het nieuws uit Oekraïne volgt (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 04/06/2015, p. 20). Het is dan ook niet aannemelijk dat zij, die beweert zelf ook vervolgd te worden omwille van haar (vermeende) deelname aan de manifestatie, hiervan niet op de hoogte is.

Waar verzoekende partij overigens stelt dat zij enkel geïnteresseerd was in het lot van haar vriend, wijst de Raad op de vaststelling van verwerende partij dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij noch in de periode dat zij was ondergedoken, noch vanuit België pogingen heeft ondernomen om meer over zijn lot te weten te komen. Van enige interesse omtrent het lot van haar vriend in hoofde van verzoekende partij was dan ook allesbehalve sprake. Het gegeven dat verzoekende partij achteraf nog zou zijn gaan zoeken naar informatie aangaande het lot van haar partner, volstaat allesbehalve om alsnog enige interesse omtrent het lot van haar vriend aan te tonen. Immers doet dit geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij tot op het moment van haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 4 juni 2015 geen enkele poging had ondernomen om meer informatie te bekomen omtrent het lot van haar partner.

2.2.7.1. Waar verwerende partij vaststelt dat verzoekende partij niet blijkt te weten of de autoriteiten nog getracht hebben haar te vinden nadat zij Odesa ondanks een verbod om de stad te verlaten toch ontvlucht was, stelt verzoekende partij dat de vrouw waarbij zij logeerde niet op de hoogte was van de ernst van haar problemen. Verzoekende partij heeft haar niets verteld over haar problemen en haar ook geen informatie gevraagd. Verder sprak het voor zich dat het leven van verzoekende partij nog steeds in gevaar was, daar haar moeder alles op alles had gezet om haar vlucht uit Oekraïne te regelen. Voorts geeft verzoekende partij aan dat zij overwogen had om een advocaat onder de arm te nemen, doch zag zij vlug in dat zij hiermee niets kon oplossen, daar zij documenten had ondertekend, haar vriend (valse) verklaringen had afgelegd, de autoriteiten videomateriaal hadden teruggevonden in hun huis waarop zij seksuele betrekkingen hadden en zij reeds de wet had overtreden door ondanks het uitreisverbod Odesa te verlaten. Wat betreft de bemerking van verwerende partij dat verzoekende partij niet getracht heeft om het contact met haar familie te herstellen, geeft verzoekende partij aan dat zij haar familie niet durft te contacteren omdat zij ervoor vreest dat deze communicatie onderschept zal worden. Verzoekende partij vreest niet alleen voor haar eigen veiligheid, maar ook voor de veiligheid van haar familieleden die wel nog in Oekraïne verblijven.

2.2.7.2. De Raad acht het evenwel niet aannemelijk dat verzoekende partij, toen zij ondergedoken leefde, geen enkele poging heeft gedaan om zich te informeren over eventuele nieuwe gebeurtenissen. Immers zou dergelijke informatie haar toelaten een correcte inschatting te maken van haar situatie. Gelet op het belang van dergelijke informatie, ziet de Raad dan ook niet in wat verzoekende partij verhinderd heeft aan de vrouw bij wie zij verbleef – die minstens in zekere mate op de hoogte moet zijn geweest van het feit dat verzoekende partij problemen had daar deze bij haar ondergedoken leefde – te vragen zich hierover bij haar moeder te informeren. De uitleg dat het voor zich sprak dat haar leven in gevaar was, daar haar moeder alles op alles had gezet om haar vlucht uit Oekraïne te regelen, kan evenmin overtuigen om te verklaren dat verzoekende partij toen zij haar moeder terugzag op de dag van haar vertrek niet gevraagd heeft naar meer concrete informatie over eventuele gebeurtenissen die hadden plaatsgevonden nadat zij was ondergedoken, temeer daar zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal stelde dat zij hiernaar “*natuurlijk nieuwsgierig*” was (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 04/06/2015, p. 18).

Voorts is het evenmin plausibel dat verzoekende partij niet getracht heeft om zich te laten bijstaan door een advocaat om via deze weg op de hoogte te blijven van de stappen die de autoriteiten tegen haar genomen hadden. Waar verzoekende partij stelt dat zij het nut hiervan niet inzag, daar zij documenten had ondertekend, haar vriend (valse) verklaringen had afgelegd, de autoriteiten videomateriaal hadden teruggevonden in hun huis waarop zij seksuele betrekkingen hadden en zij reeds de wet had overtreden door, ondanks het uitreisverbod, Odesa te verlaten, wijst de Raad erop dat, gezien verzoekende partij onwettig behandeld was door de politie en documenten had ondertekend waarvan zij niet wist wat er in stond, een advocaat haar wel degelijk had kunnen bijstaan en dit zowel bij het vervolg van een strafrechtelijke procedure tegen haar als bij eventuele stappen tegen haar onwettige behandeling. Bovendien benadrukt de Raad dat, onafhankelijk van de vraag of de bijstand door een advocaat in een strafrechtelijke procedure van enig nut kon zijn voor verzoekende partij, verzoekende partij er in elk geval belang bij had om te weten of er eventueel nog stappen door de autoriteiten waren genomen tegen haar, teneinde een correcte inschatting te kunnen maken van haar situatie. Verzoekende partij had dan ook een advocaat kunnen inschakelen louter met het oog op het bekomen van meer informatie over eventuele stappen die de autoriteiten tegen haar genomen hadden.

Ten slotte is de Raad van oordeel dat de uitleg van verzoekende partij dat zij haar familie niet durft te contacteren omdat zij ervoor vreest dat deze communicatie onderschept zal worden geenszins aanvaard kan worden ter vergoelijking van het feit dat verzoekende partij geen pogingen heeft ondernomen om vanuit de relatieve veiligheid van België het contact met haar familie te herstellen teneinde op de hoogte te blijven van haar vermeende problemen in Oekraïne. Immers waren de



verklaringen van verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dienaangaande geenszins overtuigend. Toen haar gevraagd werd waarom zij geen elektronische communicatiemiddelen gebruikt, stelde zij louter dat zij persoonlijke contacten verkoos. Op de vraag waarom zij geen contact heeft opgenomen met haar familie vanuit België, antwoordde zij *“(i)k weet niet waarom. Misschien kan de telefoon afgeluisterd worden”* (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 04/06/2015, p. 21). Daar verzoekende partij eerst nog aangeeft niet te weten waarom zij geen contact heeft opgenomen met haar familie, om nadien pas te stellen dat de telefoon *“(m)isschien”* wordt afgeluisterd, kan zij bezwaarlijk voorhouden dat dé reden waarom zij geen contact heeft opgenomen met haar familie zou zijn omdat zij ervoor vreest dat de telefoon wordt afgeluisterd of dat de communicatie onderschept zal worden. De vaststelling dat verzoekende partij nagelaten heeft zich via de diverse communicatiemiddelen die hiertoe voorhanden zijn bij haar familie te informeren over de stand van zaken in haar land van herkomst, kan niet anders omschreven worden dan een flagrante desinteresse in de verdere evolutie van haar beweerde vervolgingsproblemen in Oekraïne en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.8.1. Omtrent de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs levert van de door haar verklaarde problemen, terwijl uit haar verklaringen blijkt dat er aan verzoekende partij een document in verband met een uitreisverbod zou zijn overhandigd door de politie op 14 mei 2014 en dat er op 6 mei 2014 een huiszoeking zou hebben plaatsgevonden in de woning van haar en haar partner, stelt verzoekende partij dat haar vlucht uit Odesa op een zeer korte tijd werd geregeld. Het feit dat zij het uitreisverbod niet heeft meegenomen betekent niet dat haar verklaringen zondermeer als ongeloofwaardig moeten worden bestempeld. Verzoekende partij benadrukt dat haar verklaringen bijzonder gedetailleerd en coherent zijn en dat door verwerende partij geen enkele tegenstrijdigheid werd vastgesteld. Wat betreft het gegeven dat verzoekende partij geen bewijs heeft neergelegd van de huiszoeking, meent verzoekende partij dat het in een dergelijke gespannen situatie – de autoriteiten stapten op een brutale manier haar appartement binnen, toonden het huiszoekingsbevel en bevalen verzoekende partij en haar partner stil te zijn en zeiden dat als zij zich niet stil hielden er versterking gevraagd zou worden en zij in elkaar geslagen zouden worden – het begrijpelijk is dat zij niet heeft durven vragen om een kopie van het huiszoekingsbevel, temeer *“wanneer je weet dat je in een land woont dat bijzonder homofoob is, dat homoseksuelen opgepakt, mishandeld, verkracht en gefolterd worden zonder dat de autoriteiten hiertegen iets ondernemen”*.

2.2.8.2. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift de door haar gegeven verklaring op het Commissariaat-generaal dat haar vlucht uit Odesa zeer snel ging, herhaalt, bemerkt de Raad evenwel dat door verwerende partij in de bestreden beslissing reeds terecht wordt gesteld dat het vertrek van verzoekende partij uit Odesa bezwaarlijk als overhaast kan worden beschouwd, daar zij na haar vrijlating door de politie eerst nog terug naar huis ging en de volgende dag de situatie nog met haar moeder en broer besprak alvorens in te pakken en te vertrekken. Tevens werd door verwerende partij bemerkt dat, zelfs indien verzoekende partij op dat moment dit belangrijke document niet zou hebben meegenomen, zij hierna nog ruim de tijd en gelegenheid heeft gehad om dit document alsnog in bezit te krijgen daar zij nog enkele maanden in Oekraïne verbleef, niet ver van de plaats waar haar ouders wonen, en zij haar moeder nog zag op de dag van haar vertrek. Daarnaast werd er op gewezen dat verzoekende partij ook vanuit België geen enkele poging ondernomen heeft om stavingstukken in verband met haar asielrelaas te verkrijgen. Het louter herhalen van reeds door verwerende partij beoordeelde verklaringen volstaat geenszins om desbetreffend motief in een ander daglicht te stellen. Hiertoe dient verzoekende partij concrete argumenten aan te brengen, waar zij evenwel op voormelde wijze in gebreke blijft.

Verder meent de Raad dat de uitleg van verzoekende partij omtrent de afwezigheid van enig bewijs in verband met de huiszoeking evenmin kan overtuigen. Waar verzoekende partij immers stelt dat de autoriteiten op een brutale manier haar appartement binnenstapten, stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor verklaarde dat toen de politie aanbelde, ze zich gelegitimeerd en voorgesteld hebben (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 04/06/2015, p. 12). Verder stelde verzoekende partij nog dat ze *“zich niet correct gedroegen”* en dat ze *“wat druk”* uitoefenden, waarmee zij bedoelt *“dat de beleefdheid ontbrak”* (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 04/06/2015, p. 12). Uit haar verklaringen blijkt dan ook geenszins een dermate brutaal gedrag vanwege de politiediensten dat zou kunnen vergoelijken dat verzoekende partij niet meer zou durven vragen om een kopie. Het is geenszins geloofwaardig dat verzoekende partij, die nochtans jurist is en wist dat zij recht had op een kopie van het proces-verbaal van de huiszoeking, hiernaar zelfs niet heeft gevraagd (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 04/06/2015, p. 13). Dat zij dit niet zou hebben durven vragen uit angst voor een homofobe reactie, zoals zij lijkt aan te geven in haar verzoekschrift, kan evenmin overtuigen, daar deze reden door verzoekende partij tijdens haar gehoor op het

Commissariaat-generaal nooit werd vermeld. Bovendien stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij haar geaardheid verborgen hield voor haar familie en voor de autoriteiten en dat zij en haar vriend op het appartement als 'vrienden' samenleefden. Op het moment van de huiszoeking waren de autoriteiten derhalve nog niet op de hoogte van de geaardheid van verzoekende partij – dit was pas het geval wanneer zij nadien vaststelden dat op een van de telefoons die zij in beslag hadden genomen een video stond waarop te zien was hoe verzoekende partij en haar partner de liefde bedreven (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 04/06/2015, p. 13) – waardoor verzoekende partij dan ook bezwaarlijk kan beweren dat zij uit vrees voor een homofobe reactie vanwege de politiediensten niet gevraagd heeft naar een kopie.

2.2.9.1. Inzake de vaststelling in de bestreden beslissing dat de beschrijving van verzoekende partij van de gebeurtenissen van 2 mei 2014 in Odesa niet overeenkomt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, bemerkt verzoekende partij dat zij zelf duidelijk had aangegeven niet exact te weten waarover deze betoging ging en dat zij dan ook enkel kon meedelen wat zij in de kranten hierover had gelezen. Dat haar verklaringen niet overeenkomen met de informatie waarover verwerende partij beschikt, kan haar dan ook niet verweten worden, temeer daar zij in feite niets te maken had met deze betogingen.

2.2.9.2. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij in haar motivering dat, indien verzoekende partij werkelijk beschuldigd zou zijn van deelname aan een vermeende "betoging" van voorstanders van afscheuring en/of haar betrokkenheid bij de gebeurtenissen op het Grieks Plein, van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij accurate informatie kan geven over het verloop van deze gebeurtenissen, temeer daar zij hierover achteraf informatie gelezen zou hebben op internet. De vaststelling dat de beschrijving van verzoekende partij van de gebeurtenissen van 2 mei 2014 in Odesa niet overeenkomt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd (administratief dossier, stuk 14, deel 3) ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij.

2.2.10.1. Ten slotte stelt verzoekende partij nog dat door verwerende partij verkeerdelijk wordt gesteld dat zij geen problemen in Oekraïne zou hebben gekend omwille van haar geaardheid. Immers werd er door de autoriteiten videomateriaal gevonden waarop verzoekende partij en haar partner seksuele betrekkingen hebben en is dit de reden waarom de homofobe Oekraïense autoriteiten verzoekende partij willen veroordelen. Verder geeft verzoekende partij aan dat de enige reden waarom zij tot op de gebeurtenissen van 2 mei 2014 geen problemen kende omwille van haar geaardheid is omdat zij dit verborgen hield voor haar familie en voor de autoriteiten. Verzoekende partij bemerkt dat door verwerende partij geen enkel onderzoek gedaan werd naar de mogelijkheden van verzoekende partij om als homoseksuele man naar Oekraïne terug te keren, terwijl verwerende partij zeer goed weet dat in Oekraïne de situatie voor holebi's bijzonder schrijnend is. Volgens verzoekende partij is het algemeen gekend dat in Oekraïne holebi's op systematische basis mishandeld en gediscrimineerd worden en zij verwijst desbetreffend naar de positie van het UNHCR inzake de situatie in Oekraïne.

2.2.10.2. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat zij, voor de in het kader van haar asielaanvraag aangehaalde feiten, nooit problemen heeft gekend omwille van haar geaardheid in Oekraïne en dat, als zij de door haar aangehaalde problemen niet zou hebben gekend, zij niet vertrokken zou zijn uit Oekraïne (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 04/06/2015, p. 22). Gezien uit wat voorafgaat blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij, heeft verzoekende partij geenszins aannemelijk gemaakt dat zij in haar land van herkomst reeds problemen heeft gekend omwille van haar homoseksuele geaardheid. Verzoekende partij heeft dan ook op geen enkel moment aangegeven dat zij bij een terugkeer naar Oekraïne vreest om vervolgd te worden louter omwille van haar homoseksuele geaardheid en zij kan verwerende partij dan ook bezwaarlijk verwijten hiernaar geen onderzoek te hebben verricht. Waar verzoekende partij overigens stelt dat de situatie voor holebi's in Oekraïne bijzonder schrijnend is en dat het algemeen gekend is dat in Oekraïne holebi's op systematische basis mishandeld en gediscrimineerd worden, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd. Immers, daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift citeert uit een internetartikel omtrent de positie van het UNHCR inzake de situatie in Oekraïne en de passage "*Holebi's ondervinden door hun geaardheid extra moeilijkheden bij het zoeken naar hulp, als gevolg van wijdverbreide discriminatie*" onderlijnt, bemerkt de Raad vooreerst dat deze passage gaat over de moeilijkheden die intern ontheemden kunnen ondervinden indien zij zich elders in Oekraïne dienen te vestigen en dan ook

geen betrekking heeft op de situatie van verzoekende partij die bij terugkeer naar Oekraïne naar haar regio van herkomst kan terugkeren. Bovendien wordt louter melding gemaakt van wijdverbreide discriminatie ten aanzien van holebi's. De Raad wijst erop dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571). Verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat dit *in casu* het geval is.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt:

*“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in de provincies Odessa (waar u de laatste jaren voor uw vertrek woonde) en Vinnytsia (waar u uw verblijfsregistratie had) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.”*

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die deze vaststelling weerleggen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Verzoekende partij legt ter terechtzitting per aanvullende nota een *“oproeping van de politie: vervolging ogv artikelen 138 en 139 van het Strafwetboek”* en een *“oproeping voor het leger”* neer. De Raad wijst er evenwel op dat desbetreffende stukken niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een vertaling naar de taal van de rechtspleging toe deze documenten niet in overweging.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 04 juni 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft

de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT